

FOLK OG LAND

NR. 11, 23. ÅRGANG

LØRDAG 8. JUNI 1974

LØSSALG KR. 2,—

ALARIK:

Den vesttyske spionskandalen

Nytt nederlag i demokratiets «kamp» mot kommunismen

Man er etterhånden blitt vant til litt av hvert når det gjelder de vestlige demokratiets forvorpene. Men i den lange rekken av Profumo'er, Wennerström'er og hva de nu heter alle sammen, kommer den vesttyske Guillaume-skandalen trolig til å rangere som en av de største: En kommunistisk spionasjeoffiser fra DDR's «Nasjonale Folkearmé» oppretter sitt hovedkvarter så å si i forværelset hos den vest-tyske forbundskansler Willy Brandt!

Herfra var Guillaume i egenskap av Brandts personlige «rådgiver» hele tiden orientert om kanslerens og

forbundsregjeringens planer, hvordan de bedømte situasjonen og vurderte sine forhandlingspartnere Nixon, Bresjnev, Kissinger, Tito

Det var verre å slutte å røyke enn å gi bort halve Tyskland.

Willy Brandt iflg. «Newsweek»

osv. Herfra hadde han også adgang til kanslerembedets arkiv, hvor statsdokumenter, fortrolige protokoller og annet blir oppbevart.

Guillaume forsto å knytte

seg så nær Brandt, at han nærmest ble et familiemedlem, som ledsaget kansleren selv på dennes private spaserer. Ja, han fikk endog være med på hyttetur til Norge for å delta i soppsanking.

Begivenhetene selv felte Willy Brandt til slutt. Hans tilbaketreden ble æreløs — som han hadde redet, ble han liggende, og som kansler er han fullstendig utbrukt. Likevel har denne kansleren et stort verk bak seg, et verk som kommer til å overleve ham i noen tid. Med sin forfeilede østpolitikk har han dokument-

(Forts. side 6)

Willy Brandt — alltid på parti mot Tyskland. Her i norsk majoruniform.

Der også!

TRE ÅRS ISLANDSK
ALLENDSISME SLUTT

Det sosialistiske eksperiment på Island går mot slutten. Men i de tre årene venstrekoalisjonen av kommunister, frisinne og bondepartister har sittet ved makten, har de greid å sette statsfinansene over styr. Ved sin lettsindige økonomiske politikk har denne koalisjonsregjeringen drevet statsgjelden langt ut over grensene for det mulige og gitt inflasjonsspiralen noen imponerende dreininger. I 1974 regner man med en inflasjonsprosent på 60.

Foranledigelsen til at venstrekombinatet faller fra hverandre, er en tariffavtale i statstjenesten, der kommunistene og venstresosialistene i regjeringen har sittet overfor hverandre som «arbeidsgiver» og «arbeidstager» og således praktisk talt som en og samme person «forhandlet» seg frem til godene. Resultatet forplantet seg hurtig til det private næringsliv — og så kom sammenbruddet.

Sterkt presset av landdistriktene så statsminister Johannesson seg tvunget til å kreve at koalisjonen skulle gå med på en lønns- og prisstopp samt en drastisk nedskjæring av statsutgiftene. Dette førte til at sosialministeren, venstresosialisten og LO-lederen Jonsson trakk seg fra sitt hverv. Dermed mistet koalisjonen sitt flertall i Alltinget.

Nye valg følger den 30. juni — og de blir naturlig nok fulgt med stor interesse i USA. Like etter sin tiltredelse forlangte nemlig Johannesson-regjeringen at NATO skulle rømme luftbasen Keflavik innen 1976, noe som ville ødelegge forsvarsopplegget for hele det nordatlantiske området.

Rett nok finner vi de aller fleste av «våre» folk innen nevnte område, men de er alle underordnet USA, som uaktet nordisk preg og opprinnelse ikke ledes etter nordiske prinsipper. Amerikansk politikk kan av den grunn vise seg skadelig for Europa også i fremtiden —

(Forts. side 8)

TEUTONIUS:

Et Europa mellom øst og vest

Kan det realiseres eller må vi fortsette som supermaktvasaller?

Er Amerikas politikk egentlig Europa-fiendelig, slik den alltid har vært?

Vasallfolkenes dilemma er idag som i tidligere tider at de ikke kan (eller får lov til) å stå alene. De er nødt til å akseptere den begrensning av sin handlefrihet som ligger i det å bli «beskyttet» av en eller annen supermakt. Det er få eller ingen stater, hvis geografiske beliggenhet og strategiske betydning er så likegyldig, at de unndrar seg dette forhold.

For dagens Europa er situasjonen på mange måter særdeles ubehagelig. I flere hundre år var Europa den eneste «supermakt» i verden og kontrollerte alle øvrige land- og sjøområder, enda det i praksis innad var delt i forskjellige stormakter, som også førte krig med hverandre.

Slik var det. Så — praktisk talt «im Handumdrehen» — befant det samme Europa seg i en situasjon, der det ikke kontrollerte noe som helst, ikke engang

sitt eget territorium. Det var blitt okkupert og delt i to på den samme vilkårlige måten, som det selv så ofte hadde partert andre deler av verden. Likevel innbildte man seg at man hadde vunnet krigen.

Siden har Europa egentlig ikke hatt noe valg — men likevel tøvet bort tid og krefter på å krangle om hvem det lønner seg å «holde på» neste gang.

Når signaturen «Jo» i forrige nummer sier at nasjonalistene må kvitte seg med bitterheten over det som har vært, og isteden «prøve å bedømme utviklingen logisk og prinsipielt», så har han selvsagt vår tilslutning. Men når han straks derpå hevder at en stornordisk allianse må gruppere seg om USA med NATO og EF, da forhåndsbinder han unektelig sin disposisjonsfrihet. Sett nu at dette ikke faller innenfor rammen av det logiske og prinsipielle?

HVA ANDRE SKRIVER

Vi sakset fra:

Spearhead

(Croydon Surrey)

En dommer i Old Bailey dømte nylig en farvet kvinne fordi hun hadde helt en kjele kokende vann over sin nabos hode og ansikt, og derved påført ham alvorlige skader. Kvinnen fikk tre års fengsel. Under rettsbelæringen uttalte dommeren at kvinnen nok ville ha fått en enda strengere straff dersom hun hadde vært hvit — og naboen svart.

Umiddelbart etter rettssaken saumfarte vi avisspaltene for å se hvilke skritt Race Relations Board ville ta mot dommeren for hans åpenlyse brudd på diskrimineringslovene. Vi fant ingenting.

Feilen med raselikhetsforkjemperne er at de vil ha i både pose og sekk. Vi tviler ikke på at Race Relations Board syntes dommeren gjorde rett i å behandle den fargede kvinnen anderledes på grunn av hennes «ulike kulturelle bakgrunn» eller noe slikt. På den annen side ville den samme instans straks hyle opp om «grov diskriminering» i et hvilket som helst annet tilfelle, der de fargede blir gjenstand for forskjellsbehandling på grunn av sin avvikende kulturelle bakgrunn.

Det herskende prinsipp for alle raselikhetsforkjemperne, blir det fortalt, er at det skal være «uinnskrenket likhet mellom alle raser». For dem er det ingen annen forskjell mellom sort og hvit enn hudfarven. Vi foreslår at de omsetter dette prinsipp til praktisk handling gjennom en bredt anlagt kampanje for rasemessig likhet for loven, slik at sorte og hvite får den samme rettslige behandling for den samme forbrytelse.

White Power

(Arlington, Virginia)

Med Shield-drapene er antallet hvite offere kommet opp i 12 under den uprovoerte og hittil uløste serie av såkalte «zebra»-mord, som er utført av de fargede. Noen anslår det totale antall hvite, som i de siste måneder er blitt skutt ned vilkårlig i Bay-området, til å

være to eller tre ganger så høyt som de offisielle tall angir, og politiet lurar på om likvideringen utføres av en slags Mau-Mau-organisasjon, som krever at dens medlemmer skal drepe et visst antall hvite

Inntil nylig er lignende, folkemordartede angrep blitt bortforklart av en anti-hvit presse som værende isolerte tilfeller av kriminalitet (og rasen ukjent, selvfølgelig)

.... det som til idag har vært en ukontrollert, ensidig rasekrig mot de hvite, kunne meget hurtig svinge til en situasjon der ofrene begyn-

ner å skyte tilbake. Og derfra ville det kun være kort vei til nord-iske tilstander i Amerikas storbyer.

Idag tikkør den tidsinnstilte rasebomben. Det å yppe til krig med det hvite Amerika er en ytterst farefull og risikabel affære. Både de som lar det skje, og de som fører den, må være forberedt på å bære det fulle og hele ansvar, dersom de rasende hvite folkemasser en dag skulle beslutte seg til å svare med samme mynt, og gjøre om det ensidige anfall mot vår rase til en total og skånselsløs engang-for-alle-sak.

Spinola - en ekte fascist?

DE NESTE MÅNEDER AVGJØR OM DET BLIR FRIHET
ELLER RØD UNDERTRYKKELSE I PORTUGAL

Kupet i Portugal er et glimrende bevis på at våre hjemlige Galtunger og Larsener som vanlig er fullstendig på villspor. Offiserer er ikke prinsipielt en kaste som er ute etter å skaffe seg makt og undertrykke folk. Derimot vil de ofte være mennesker som føler ansvar for sine omgivelser, og som i visse kritiske situasjoner kan føle seg forpliktet til å gripe inn til fordel for det folk de tilhører. Som Quisling sa i en viktig og kritisk fase i vårt eget folks liv: «Men høyt hevet over all jus er hensynet til folkets og landets interesser.»

Det avsatte styre i Portugal ble gjerne kalt fascistisk. Det er fullstendig feil — det var tvertimot et foreldet og usmidig regime av middelaldermodell. Et fascistisk styre ville tatt hensyn til hele folkets interesser, mens det i Portugal var et plutokratisk herreskikt som satt ved makten og prøvet å klamre seg til nedarvede privilegier. Fascisme er en folkelig bevegelse som ønsker å gi hele folkets iboende krefter spillerom og utviklingsmuligheter.

Kanskje representerer Spinola den virkelige fascisme, kanskje kan han gi det portugisiske folk muligheter til å bruke sine krefter til å bygge et bedre samfunn. Men som nasjonalister har vi likevel grunn til å være engstelige.

De kommunistiske under-

trykkere arbeider alltid langsiktig og forbereder seg på å utnytte til egen fordel enhver mulighet som melder seg. Mens positive krefter i Portugal fremdeles prøver seg forsiktig frem for å finne veien til bedre vilkår, har verdenskommunismen allerede med full kraft trådt inn på arenaen for å fiske i rørt vann. Når vårt norske arbeiderparti sender blåøyde og naive Reiulf Steen i spissen for en nordisk delegasjon til Portugal, har vi lite håp om at han kan gjøre noen forandring på dette.

Hva vi må håpe på i dag, er at Spinola er sterk nok til å gjennomføre en gradvis liberalisering og holde kommunistintrigantene i sjakk. Han må gi de positive krefter tid til å samle og organisere seg. Dessverre har slike krefter aldri klart å utvikle den samme konspiratoriske teknikk som Moskvass lydige kumpaner, og det er årsaken til at små røde minoriteter har kunnet terrorisere hele folk i årtier. Vi kan bare håpe at Spinola er klar over fra hvilket hold faren truer, og at han vet å ta sine forholdsregler.

Observator

Definisjon:

Mas, står det i vårt uoffisielle leksikon, er gjentagelse av en ubehagelig sannhet.

G. K.:

En ny tid krever nye toner

NORSKE NASJONALISTER MÅ OVER PÅ OFFENSIVEN

Må jeg til å begynne med få komme med en unnskyldning til de av den «gamle» garde som eventuelt måtte kjenne seg «tråkkt på tærne». Min hensikt med denne artikkel er nemlig å minne alle nasjonalsinnede mennesker om det gamle ord: «Hvi skrider verden så langsomt frem?» Det beste hadde vel kanskje vært å la denne artikkel forblitt uskrevet; men jeg får meg allikevel ikke til å la være. For meget har hendt i forbindelse med det som artikkelen behandler til at det hele skal bli et offer for sandpåstrøing og glemsel.

Da «Folk og Land»s lesere kjenner meg fra før under signaturen «G. K.», vil vel noen tro at jeg skal servere en ny omgang med likvidasjoner. Beklager å måtte meddele at så ikke er hensikten. «Storfiskene» skal få vente i trygghet til agnet er fett nok.

Nei, kjære venner; min artikkel denne gang er ment som en advarsel mot dem, som tror at hatets og foraktens tid er forbi; at landsvikdømte og deres sympatisører endelig er akseptert som fullverdige medlemmer av samfundet. Det er vondt å se og høre på når menn og kvinner av god gammel nasjonal standard fremdeles tror på det gamle svamlet om oppreisning og rehabilitering for rettsoppgjørets ofre eller deres etterlatte. Jeg har alltid trodd at mennesker som med seg selv har trodd på sine idealer, konsekvent ville nekte å ta imot selv den minste nådesmule fra sine bødler. Men jeg har i utallige tilfeller bare måttet konstatere det motsatte.

Ved hver eneste nasjonal høytidsdag står gamle NS-menn og kvinner side ved side av de mest rabiater jøssinger ved bekransningen av jøssingminnesmerker. De står der, dekorert med sløyfer og annet tingel-tangel og roper hurra —, mens de fleste av dem ikke engang kan bekvemme seg til å gi selv det minste lille bidrag til de invalide frontkjemper eller abonnere på avisen vår.

Hvor mange av dere er det som husker den brennhete debatten i «8. Mai», mellom frontkjemperen «Davido» og «forsoningsfolkene» innen NS-kretsene og Forbundet? «Davido» nektet konsekvent å rekke frem hånden sin mot dem som ødela tusener av NS-folk. Han ville ikke kysse den hånden som slo! Hvem av dere husker f.eks. Helge Grønstads svar? Pøsende fullt av forakt for «Davido»s meninger!

Jeg har en samling med småskrifter liggende foran

meg på skrivebordet: Alle som én signerte av «Forbundet for Sosial Oppreisning». Forbundet har visserlig utrettet mye godt, og i tillegg vært et samlingspunkt. Men den røde tråd har alltid vært «henstillinger» til myndighetene om en revurdering av «landssvikernes» forhold, påhektet en mer eller mindre from bønn om oppreisning og økonomisk erstatning.

Hvem av dere er det som har ansvaret for den idiotiske «lære», som graderer uskyldige menneskers heder i kroner og ører? Har ikke eksemplenes mangfoldighet i de forgangne 28—29 år klargjort hvilke konsekvenser en slik «isme» medfører? Har begrepet «Manns ære», fullstendig mistet sin betydning og verdi for dere?

Tenk på hvordan alle april- og maijubiléer blir feiret her i landet. Et siklende uhyre som kalles «folkemeningen», blir overforet og gasser seg i «nøkterne og objektive» historier om «nazistenes og NS' ugjerninger». «Folkets kårne» uttaler seg til avisene om sin motstand mot «redselsregimer» i andre land og synonymiserer NS-folkenes «gøren og laden» anno 1974 med oberstregimer og Chile-juntaer; totalt «uvidende» om at det stinker blod av deres egne hender! Og mange av dere taler om å komme til en forståelse med disse —!

A MENE ELLER TRO PÅ NOE SLIKT, ER Å STILLE SEG I DE FORDØMTES REKKER, FOR HVILKE INTET HÅP FINNES!

Våre motstandere betrakter enhver ettergivenhet som en svakhet, og behandler oss deretter. Derfor må holdningen mot disse være konsekvent. Vi må sette fingeren på det syke stedet å trykke til, selv om det skulle bli «gråt og tænders gnidning». Derfor må vi styrke vårt talerør utad: «Folk og Land». Den er vår eneste mulighet til kontakt med den type mennesker som

(Forts. side 6)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarlig

Redaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSEN

Medarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELSOM

NYTT PARTI?

Serien av regjeringsskriser, regjeringsskandaler og statskupp — som har rammet omkring et dusin land i den senere tid — har gjort den politiske situasjon i det demokratiske vesten mer labil enn kanskje noengang siden verdenskrigens slutt.

Gjennom alt virvaret der tilvante partikonstellasjoner og stivnede parlamentariske frontlinjer mer og mer går i oppløsning, kan man tydelig fornemme det velkjente krisefenomen: mangelen på menn. Slik idéene i vårt samfunn forlengst er erstattet av motebetonte «påfunn», slik er også lederskikkelsene blitt avløst av «kjendiser» med tilsvarende kortvarig levetid. Resultatene av erstatningenes utilstrekkelighet lar ikke lenger vente på seg.

Siden et par nummer tilbake har også lesere og medarbeidere i vår avis vært opptatt av fenomenet. I en rekke innlegg har konklusjonen vært den samme: vi må få et nytt nasjonalt parti!

Mangelen på et nasjonalt parti er forøvrig slett ingen ny erkjennelse i Norge. Av våre bestående partier gjør neppe ett eneste et seg fortjent til en slik karakteristikk — ikke engang ALP. Når et slikt parti likevel ikke finnes i Norge, er nok en av grunnene også her den samme mangelen på menn.

Efter at enhver form for nasjonal holdning (i egentlig forstand) har vært forbudt som noe kriminelt i henimot en menneskealder, kan det synes vanskelig å vite hvordan det hele best bør gripes an. For mange vil nok det å skulle argumentere seg frem via et parlamentarisk parti, vel være en måte å gjøre det nasjonale «salonfähig» på, men på lengre sikt — og særlig for yngre generasjoner — vil arbeidet snarere komme til å arte seg som en nasjonal frigjøringskamp — om man da ikke skal ty til det mer treffende kinesiske uttrykket «kulturrevolusjon».

Utviklingen har passert det stadium, der man kommer videre med snakk. Et parti i vanlig forstand vil derfor ikke være tilstrekkelig for ungnasjonalistene. Dette er et gjennomgående standpunkt hos de fleste av dem vi har samtalt med.

Noen markant lederskikkelse, som kan organisere det hele ovenfra, kan vi foreløpig ikke se i norsk politikk, og en «komité»-bevegelse bestående av veteraner fra NS ser vel de færreste noen mulighet for. Den gjenværende mulighet i øyeblikket synes derfor å være at saken «går sin gang» med gruppedannelser på utenom-parlamentarisk plan. Av slike har vi allerede en hel del, hvorav NUF for tiden turde være den mest kjente. Disse gruppene består i det aller vesentligste av ungdommer, hvis felles kjennetegn ikke først og fremst er at de vil — men at de tør. Det siste forteller vel også i grunnen nok om hva det vil si å være nasjonal i dagens «frie» Norge.

Da det som kjent kun er handlinger som bringer resultater, og handling stedse var nasjonalistenes styrke, bør dagens ungnasjonalister satse alle sine krefter på å bryte den halvoffisielle status deres grupper hittil har hatt. Bare derved kan de få grunnlaget for en mer organisert opptreden.

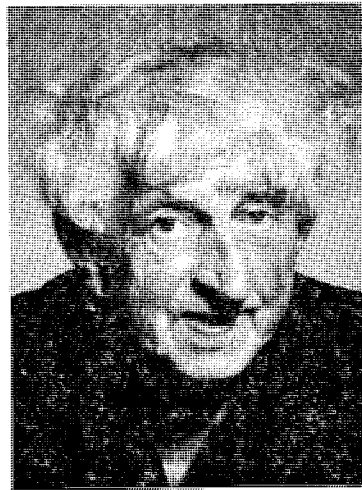
Hvorvidt det så skal bli et «parti» eller en «motstandsbevegelse» avhenger også av hvordan det etablerte samfunn forholder seg til saken. At man gir avkall på en nasjonal politikk, fritar ikke for følgene.

SVERRE T. IVERSEN:

Vår venn Kristen, poeten

Så er da også Kristen Gundelach gått bort, samtidig med at vi fikk det første drag av vår — den årstid han elsket, den årstid som i særlig grad har vært og er poesiens.

For Kristen Gundelach var poet; når han var på sitt beste stod han der som vår fremste. Det kunne virke forunderlig på dem som såvidt visste hvem han var, at dette veldige tre av en mann, dette troll fra den norske av alle skoger, ikke bare var poet, men også vår kanskje fremste kjenner av romansk poesi og denne diktnings mest produktive gjendikter til norsk. Det er betegnende at han karakteriserte det som sitt livs største tragedie

(Foto Bergljot v. Mende)

at han ikke fikk tid — eller økonomiske vilkår — til å gjendikte Dantes «Guddom-

melige komedie» til norsk riksmål.

I en tid som tilsynelatende ikke er åpen — eller moden — for poesien, kan det være nyttig å erindre hva ekte poesi er: En totalterkjennende tanke i syntese med en form som bærer preg av opplevelse utover vår vanlige, en-dimensjonale eksistens. Formkravene til en lyriker behøver nødvendigvis ikke være mindre strenge enn for poeten, men de er andre. En Øverland kunne være fremragende som lyriker, men poet var han ikke — for bare å trekke frem et eksempel. Skillet mellom poesi og lyrikk er skillet mellom den opplevende tanke, som søker en total-erkjennelse, og den opplevende fornuft, som søker en begrunnet forklaring. Å avskrive poeten som et arasjonelt individ er imidlertid ikke mulig: Poetens fornuft tar bare andre veier.

Kristen Gundelach var poet med hver fiber i sitt sind, en plante som under andre vekstvilkår sikkert ville ha kunnet nådd frem til en langt rikere — sikrere — blomstring enn tilfellet ble. Vanskelige økonomiske vilkår lå i alle år over ham som en mare, en utfordring han ikke riktig kunne mestre. Resultatet ble en produksjon preget av ujevnheter. Det kunne være høye fjell i hans vers, men også dype daler. Vi kan si det nu, som vi sa det til ham selv — og som han selv innså det. For å karre penger til huse skrev han ting som han aldri burde satt sitt navn under, men også en dikter må leve. Flere bøker med mindre fortellinger så dagens lys, leilighetsvers vi gjør best i å glemme. De kan stå

(Forts. side 7)

Frontkjempennytt

DEN NORSKE LEGION
VIKEN BATALJON

Vi nevnte forrige gang i denne spalte at flere kompanier skal samles. I tillegg arbeides det for å samle hele Legionen. Dette arbeidet støttes av dem som allerede er i gang på kompanibasis.

Vi hitsetter utdrag fra en utsendt appell:

«Mye har hendt siden vi var sammen og mange nye venner har vi fått. Men vennskapet vi knyttet dengang er det noe spesielt ved. Kamerater jeg ikke har sett på 30 år følger jeg meg faktisk nærmere enn dem jeg siden har møtt. Kjenner ikke du det også slik? La oss treffes igjen!

Jeg foreslår derfor at du straks skriver til meg og sender med lister over frontkamerater. Flest mulig navn og så mange som mulig med riktig adresse. Oppgi også tidligere avdeling. Vi må prøve å finne frem til hver eneste en!»

Også i dette tilfellet kan du sende ditt brev via Folk og Land, Kierschowsgt. 5, Oslo 4. Gjerne påtegnet «Legionen», så blir det videre-sendt uåpnet.

DEN NORSKE LEGION
VIKEN BATALJON

1. kompani.

Forarbeidet til samling av 1. kompani ga følgende grunnlag for innkallelse av dem som hadde gjort tjeneste i kompaniet:

129 korrekte adresser i Norge

6 korrekte adresser på utvandrede

20 døde i norsk fangenskap og senere

78 navn uten god nok adresse.

Til samlingen møtte hele 63. Utenom deltok en av de ministere som besøkte oss ved fronten, en representant fra Divisjon Viking og en krigskorrespondent.

Under arbeidet med å nå frem til hver enkelt kom det frem kjedelige forhold. En mor håpet ennu at hennes savnede sønn skulle vende tilbake. Enker fortalte om hardt slit og barn som tidlig måtte ut i arbeidslivet og ikke alltid fikk ønsket utdanning. Mange er sterkt plaget eller satt tilbake på grunn av sine skader og hos et par har splinter flyttet seg slik at den virkelige skade først er kommet senere. Psykiske ettervirkninger er ikke sjeldne. (Vår hjelpeorganisasjon har senere — i flere av tilfellene — kunnet yde hjelp.)

De fleste hadde ikke sett hverandre på nesten 30 år; men etter minutter hadde vi en følelse av aldri å ha vært fra hverandre!!! Og noen hver av oss var vel dypt bevegde da et hvitt alterlys ble tent — for å brenne så lenge vi var sammen — til minne om Vidkun Quisling og kompaniets 27 falne og savnede.

De 3 kompanisjefer som ikke var falt, var tilstede. Det ble holdt taler og minner ble gjenoppfrisket. Foto-

album med over 600 bilder fra kompaniets oppsetting, utdanning og innsats forelå. Og dertil ble det vist lysbilder. Men særlig inntrykk gjorde nok skildringer fra dem som senere — etter krigen — har besøkt Legionens Æreskirkegård og våre stillinger ved Leningrad!

En uttalte: «Tenk dere hvilke følelser det løsnet i meg. Da jeg kjente igjen skyttergravens fordyppninger i landet og så sto oppreist uten dekning, akkurat der hvor jeg den gangen mistet øyet mitt.»

Det ble sen natt før vi var noenlunde utsnakkert.

Ø. Troppsjef.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødest der, korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Exit ALP?

På annet sted i denne avis omtaler vi den behandling en ung nasjonalist fikk da han møtte opp til et ALP-møte. Vi belaster ikke hele ALP for en slik hendelse, og selvfølgelig ikke Anders Lange selv — før vi vet mer om hans innstilling til hendelsen.

Men dette var likevel en svært alvorlig ting som kan få følger for ALP. Det kan vi nok trygt si. Skuffelsen over ALP har også på andre måter begynt å bli merkbar. Siste gallup viste en tilbakegang for ALP og en fremgang for SV. Man skal neppe se bort fra at det er unge og eldre nasjonalister som på denne måte ønsker å markere sin takk til SV for partiets støtte til de to tidligere NS-folk på Stortinget. Fra ALP-hold hørte vi intet positivt i denne sak, og det

på tross av at Anders Lange og hans folk burde være fullstendig klar over hvilken støtte partiet hadde fått fra tidligere NS-folk under valget.

Men det ser ut for at demokratene i Langes parti har oppnådd full kontroll og som alltid, når slike folk tar over roret, vil de sikkert holde stø kurs rett mot undergangen. Fra den nasjonale skute vil det ikke bli kastet ut en livbøye engang!

Enda et eksempel på med hvilken desperat iver ALP-folkene nå forsøker å vise sitt demokratiske sinnelag, og sin avstandstagen fra NS-fløyen, finner vi i «ALP-nytt fra Stortingsgruppen». Redaktør er ikke overraskende den monomane super-demokrat Krosby.

Under rubrikken «Våre Stortingsmenn», blir de fire ALP'ere på tinget presentert og deres livsløp referert.

Her har man funnet det nødvendig å nevne, at Anders Lange har «flere fengselsopphold Møllergt. 19 1940—45.» (!)

Vi er ikke spesielt glade for utviklingen som ser ut til i første rekke å dreie nasjonalistene fra ALP over til SV, men vi kan i høyeste grad forstå den! Det er endel dårlig papir innen SV, men mye av den politikk de står for ligger nær beslektet til NS-standpunktene. Vi kan derfor kanskje si at mange av de midlene SV bruker for å vise et positivt ansikt utad er bra, men det er målet vi ikke kan akseptere! Det ville derfor være å ønske at ALP ikke setter seg i den stilling at det blir umulig for vår fløy å gi partiet støtte. Vi skulle gjerne vite om Krosby-mentaliteten er rådende innen ALP nå, eller om det fremdeles finnes en smule fornuft igjen?

Torpederer Krosby-fløyen ALP?

Den mest høyt-bjeffende «demokrat» i Lange-kobbellet er antagelig T. P. Krosby. Personen er identisk med den fhv. Unge Høyremann, som ved et tilfelle lenket seg fast i en butikk i Sovjet for å få delt ut Sovjet-fiendtlig propaganda. En aksjon vi, i likhet med sikkert de fleste berørte Sovjet-borgere, så på som ubegavet og lett forvirret.

Nå er Krosby og hans reaksjonære drabanter iferd med å ødelegge den sikkert nyttige «good will» ALP har nytt i ung-nasjonale kretser. Et ungt, og under valg-kampen svært aktivt ALP-medlem, ble av Krosby-fløyen nektet adgang til et møte i het og propaganderte for sin Stortinget. Han var innkalt «Demokratiske Alliansen», skriftlig til møte, men ALP's har ung-nasjonalistene —

demokratiserings-prosess hadde nå nådd så langt at man fant tiden inne til en «luking» av ung-nasjonale elementer.

Dette vil — om Krosby's linje blir fulgt — kunne føre til lite heldige konsekvenser for ALP. Vi har på forhånd — ad bakveier — hørt at noe slikt som dette var i emning, og vi oppfordrer alle ung-nasjonalister såvel som tidligere NS-folk, å holde et skarpt øye med utviklingen innen Anders Langes Parti! Noen diskriminering må vi ikke godta!

I motsetning til Krosby, som på det første ALP-møtet drev ren fraksjonsvirksomhet adgang til et møte i het og propaganderte for sin Stortinget. Han var innkalt «Demokratiske Alliansen», skriftlig til møte, men ALP's har ung-nasjonalistene —

uansett bakgrunn — lojalt utført det arbeid de har blitt pålagt innen ALP. Formannen i Nasjonal Ungdomsfylking, Erik Blücher, var også representert på ALP-listen i Østfold.

Videre minner vi om den enorme oppslutning man regner med at ALP har fått ifra «gammelt» NS-hold.

Kanskje vil det måtte bli en vurderingssak for Anders Lange, hvor mye en mann som Krosby egentlig er verdt!? I bakgrunnen hører vi allerede ropene på et nytt nasjonalt parti — så en feilvurdering fra Anders Lange nå kan bli skjebnesvanger for han og hans kronprinsers fortsatte virke i norsk politikk!

AKKJA

Fire venner møttes utenfor Stortinget. En av dem sukket. Så sukket sidemannen også, men da den tredje også sukket dypt og inderlig, kom det forarget fra fjerde-mann: — Nei, nå får dere pinadø holde opp med å prate politikk!!

Fremgang for engelske nasjonalister

F. og L. besøker National Fronts studentorganisasjon

Nasjonalistenes kamp i NFSA er i hurtig vekst og på Storbritannia griper stadig om seg, og et av de nye, sterke uttrykk for dette er NF's studentorganisasjon som etter bare to års kamp har vokset til å bli en meget viktig faktor i britisk student- og skolepolitikk.

Den 17. april var jeg så heldig å få møte to av NFSA's (National Front Student's Association) ledere, Dave McCalden og Richard Lawson. Vi tilbrakte mange timer med å utveksle erfaringer og synspunkter og jeg fikk samtidig et visst innblikk i NFSA's historie:

Gjennom møter og termin-avisen «Spark» spres det nå nasjonalistinformasjon rundt omkring på de fleste gymnas og universiteter i landet. I begynnelsen var det langt fra noen enkel oppgave, ikke bare på grunn av motstand fra venstregrupperinger, men også fordi det rådet en generell apati blant ungdommen med hensyn til politikk. Dette kan synes forbløffende for oss som kjenner til «plastsynagogen» på Blindern, men det er et faktum at man nesten ikke kjenner til «FNL-kulten» i Storbritannia, selv om man naturligvis også der finner internasjonalistiske muldvarper i arbeid. Men det er få briter med blant disse. Folkets fiender er gjerne søkkrike amerikanske hebréere, som på vanlig freidig måte forsøker å smugle inn glorete moteretter fra USA. Stort sett er disse fiender av det britiske folk fordelt på to grupper:

IMG (International Marxist Group) under ledelse av en pakistansk oppvigler ved navn Tariq Ali, og

IS (International Socialists) hvis formann til daglig forsøker å skjule seg bak det tilforlatelige navn «Tony Cliff», men som i virkeligheten heter Yzail Glückstein og er en ekte statsborger av Israel.

Som i Norge, kan ikke kommunistene klare å knuse nasjonalistene i åpen debatt, men må gripe til vold som nødutvei. På de fleste universiteter er NFSA's møter derfor blitt forstyrret eller ødelagt av marxist-zionistisk pøbel som for enhver pris søker å forhindre at det britiske folk får igjen selvtiliten og nasjonalfølelsen. Imidlertid er det nå slutt på idyllen for rødegardistene.

NFSA's ledere var ved godt mot og optimister. Med den sterke nasjonale solidaritetsånd man merker blant medlemmene, på tvers av alle kunstige klasseskiller, burde nasjonalismen ha alle muligheter til å seire i en så tradisjonsbundet nasjon som Storbritannia. Vi ønsker NFSA lykke til videre i kampen mot fremmedstyre, innvandring, rovkapitalisme og menneskefiendtlig internasjonal marxisme.

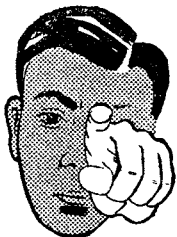
ROCKEN kommer igjen

Mandag 13. mai skjedde det noe «reaksjonært» på musikk-fronten i hovedstaden. Norges første rocke-klubb ble startet på Amalienborg restaurant. Her skal alle de gamle stjernene få oppleve en renessanse i et miljø av bryllkrem, traktorsko, tranke bukser og lærjakker. Om ikke annet er dette forhåpentligvis et tegn på at vi er på vei bort igjen fra «fløtepus»-mentaliteten, som har herjet siden de første «flower children» sendte hasjpipen rundt!

Kanskje er det en reaksjon på den feminine bølge som har rammet de vestlige unge menn, og som forhåpentligvis nådde sitt maks i og med moten hvor både den unge mann og den unge kvinne skulle kle seg likt og se omtrent like «søte» ut — unisex.

Det var vel ikke alltid at de eldre satte noe særlig pris på rocke-ungdommen i 50-årene. Men de som prøver et come back for den nå, har antagelig vokst fra de verste opposisjonstendensene. Men den er, dengang som nå, et stykke samfunns-historie. Storby-ungdommens musikk som skulle høres over biler og gatelarm. En hard virkelighet skapte hard musikk med enkle, vulgære rytmer.

Men uansett — noe miljø for kjønnsløse «hann-hunner» er det ikke. Det er igjen duket for TÆL!

Enkel hoderegning

Hvis hver abonnent skaffet én ny abonnent — da ville vårt opplag fordobles. Og alle har minst én meningsfelle. Har du kontaktet din?

SIEGFRIED:

MENINGER OM DAGENS POLITIKK

FOLK OG LAND

har vært gjenstand for smigrende oppmerksomhet i Aftenposten, hvor Sverre Løberg har oppfordret advokat Wiesener til å føle seg fornærmet over at dette blad har antydnet at advokaten ikke godt har kunnet gå til åpent angrep på de mislige norske dommere slik vi kjenner dem fra «rettsoppgjøret», fra Løbergsaken og fra enhver sak hvor det politiske urettsoppgjør fra dengang er involvert. Vi pekte på at Wiesener jo hadde sitt levebrød å tenke på, og tenkte med det da i første rekke på at han når han fører andre saker ikke godt kunne belaste seg med åpen krig med dommerne til skade for sine klienter. Løberg synes at dette er fornærmen mot Wiesener og forsøker med lite hell å pusse advokaten på oss. Som rimelig kan være ettersom det i tilfelle ikke burde være Wiesener som følte seg fornærmet fordi vi sa at han tok hensyn til sine ikke landsvikberørte klienter, men derimot de norske dommere, med svært få unntagelser og som har laget en karikatur av den norske rettsstat. Ellers innrømmer jo Wiesener i sitt svar til Løberg at når det gjaldt dette å karakterisere dommerne

Sverre Løberg under et av sine verbale utfall.

etter fortjeneste, så «var det en aldri så liten fristelse tilstede.» Når dertil kommer at han også innrømmer «uoffisielt» å ha sagt om Lilly Bølviken, som disentererte i Høyesterett i Løbergsaken, at «Det var godt at det var ett mannfolk i Høyesterett.» Så vi var jo ikke så svært langt ute på jordet med våre uttalelser.

HØYRES SMERTENSVEI mot den internasjonale sosialisme arm i arm med Ar-

beiderpartiet synes å skulle fortsette i forsterket tempo, også etter at de to tvillingpartier i siste Gallup kan vise fortsatt sviktende velgeroppslutning. Verst riktignok for Arbeiderpartiet som under den ulykksalige Brattelis ledelse, og med den politiske flirt med SV som bakgrunn, har nådd et absolutt lavmål i popularitet hos velgerne. Det har påny gått tilbake to prosent og partiet, som siden 1945 har hatt eneveldig makt og stort sett absolutt flertall, er nå redusert til 32,7 %. At det måtte gå slik når man i panikk over SV forsøker å drive Djevelen ut med Belzebub skulle synes nokså innlysende. For hvem vil stemme med Arbeiderpartiet for å oppnå mere sosialisering og mere innblanding i folks privatliv når man da like godt kan stemme med det marxistiske SV's hel- og halvkommunist. Men, tilbake til Høyre, som også har fortsatt tilbakegang, denne gang med 0,8 %. Det var vel denne tilbakegang kanskje som foranlediget Høyres landsmøte til også å melde seg på som marxistisk konkurrent ved å velge en ny ledelse bestående av temmelig venstreanløpne personer. Det gjelder jo ikke bare den nye formann Erling Norvik, men i enda høyere grad Jo Benkow, som selv hans kolleger kaller «sosialist». I tillegg hertil har man sørget for at den hovedansvarlige for den ulykksalige momsen, Lars J. Platou, kom med som tredjemann. Og hva arbeidsutvalget angår er hele klabbet fra Oslo og Akershus. Det vil nok skaffe øket tilslutning ute på landsbygden og i byene utenfor Oslo! Men så var det da også det hode- og prinsipløse Unge Høyre som var fadder til denne Norviks «New Deal».

SOM ET LITE SMIL

i denne partipolitiske tristheten får en vel ta Brattelis kommentar til Arbeiderpartiets velgersvikt, at det hele er «usunt». Vi tror neppe Gustavsen og Larsen ser slik på det. Og vi gjør det iallfall ikke.

NÅ ER IKKE UTVIKLINGEN I NORGE

noe enestående når det gjelder sosialdemokratiets marsj mot utslettelsen. Det har vært harde tider for kollegene også rundt omkring

Frontkjempermøte i Oslo Veteraner setter hverandre i stevne

Et større møtelokale i Oslo i slutten av februar 1974. Det er lørdag og klokken er 19.00.

En strøm av menn rundt de 50, etpar betydelig eldre og noen litt yngre, strømmer inn gjennom dørene og henger fra seg sitt tøy i garderoben.

Et eiendommelig stativ midt på gulvet i garderoben, fremkaller gjenkjennende blikk, smil og kommentarer. Det er en bjerkestamme, fra topp til fot nesten dekket av henvisningsskilt i alle retninger med navn og underlige tegn. En veiviser — slik den er kjent fra de utallige avsnitt på østfronten under krigen, med de taktiske tegn for enheter og forband, eller med bataljons- eller regimentsjefenes navn. I. Btl. Germania, III. AR 5, Stab Gille, Gef. St. Polevacz, II. Btl. Nordland, Fla. Abt. 5, osv., osv., til og med «Entlauseungszug (avlusningstropp)» står der i fine gotiske bokstaver.

Selv om kanskje møtedeltakerne for den største delen kommer fra Oslo-området, er det likevel nesten samtlige landets fylker representert. Det er menn av alle yrker og stillinger, industriarbeidere, bønder, leger, frie yrker, forretningsfolk, tekniske yrker, offentlige ansatte fra stat og kommune, — men ett har disse menn felles: de er krigsveteraner. Frontkjempere. De var soldater, underbefal og befal i to av den 2. verdenskrigs mest berømte divisjo-

ner, SS-panserdivisjon «Wiking» og SS-pansergrenaderdivisjon «Nordland». Arrangementet har tre vesentlige formål: 1. Å understreke det kameratskap som ble skapt i kampen på liv og død på østfronten 1941—1945. 2. Å minnes de falne og døde kamerater og 3. Å støtte opp om hjelpearbeidet for de krigsskadete. Inne i møtesalen står festlig dekkete og blomstersmykte langbord. I baren er det trengsel av karer som skal skåle på et gjensyn etter kanskje 30 år. Alle får utlevert en nål ved inngangen, med sitt navn tydelig skrevet. Søkende blikk glir over i gjenkjennede smil, harde slag på skuldre, fremmed neven. Gjensynsglede. Kamerater. Lokalet blir fylt til brisepunktet. På salens ene

Kameratskapet fra årene ved fronten holdes ved like den dag idag.

ner, SS-panserdivisjon «Wiking» og SS-pansergrenaderdivisjon «Nordland».

Arrangementet har tre vesentlige formål: 1. Å understreke det kameratskap som ble skapt i kampen på liv og død på østfronten 1941—1945. 2. Å minnes de falne og døde kamerater og 3. Å støtte opp om hjelpearbeidet for de krigsskadete.

Inne i møtesalen står festlig dekkete og blomstersmykte langbord. I baren er det trengsel av karer som skal skåle på et gjensyn etter kanskje 30 år. Alle får utlevert en nål ved inngangen, med sitt navn tydelig skrevet. Søkende blikk glir over i gjenkjennede smil, harde slag på skuldre, fremmed neven. Gjensynsglede. Kamerater.

Lokalet blir fylt til brisepunktet. På salens ene

løpne nestkommanderende, Reiulf Steen, til Lisboa for å ordne opp i saker og ting. Det gjelder å få anbragt sosialisten Soares i en tilsynelatende betrodd stilling i den nye regjering, som den selvoppnevnte president, general Spínola, skal utnevne — og kanskje allerede har gjort når dette leses. Vi kan ikke se at Steen kom hjem med megen trøst for de betregnte brødre i Norge. Den nye regjeringssjef i Portugal blir tydeligvis en god konservativ, og selvom Soares blir en slags «utenriksminister» under generalene, så følger også der nissen, dvs. kommunisten, med på lasset som regjeringsmedlem. Noen nevneverdig endring i koloniene blir det vel neppe heller, som rimelig kan være ettersom det er de samme generalene som har ført krigen der i et dusin år.

kortvegg er det satt opp tavler med navn og bilder av de falne, så langt de til nå er registrert, vakkert innrammet av nyutsprunget bjerkeløv. Foran tavlene et stort brennende lys. Rundt på de andre veggene er hengt opp kartskisser fra de viktigste slag, bilder fra utdanning og innsats og bilder av divisjonenes kommandører.

Et trompetsignal — mat-signalet, trengsel ved bordene. Lapskaus, øl og dram er menyen. Dermed har kveldens program startet.

Møtelederen ønsker velkommen på vegne av arrangørene og presenterer de utenlandske gjester fra Finland, Danmark, Nederland, Tyskland og Østerrike. Disse blir hilst med tordnende applaus.

Minneordene over de falne og over dem som var døde siden forrige sammenkomst, blir påhørt stående og avsluttes med det kjente Ibsen-sitat:

Kval og stumhet!
Kan I, dverge, fatte ofrets fulle vekt?
Vet I hvad det er at sverge troskapsed på fremmed verge,
alt tilhøpe for at berge skinnet hos en rådløs slekt?

og som alltid, helt til slutt, trompetsoloen «Den gode kamerat».

Det var ikke til å unngå at kveldens hovedtale også måtte dreie seg om et tema som nå er blitt særlig aktuelt, nemlig den såkalte «Hansen — Kvanmo-saken» og avisskriveriene omkring den. Taleren trakk nådeløst frem endel av de mest avslørende presseinnlegg (fy-

(Forts. side 8)

FRA GALLERIET

Leserne har ordet

LEVEBRØD

Hr. redaktør!

Vil De vennligst innta dette:

I Deres blad for 2. f. m. har signaturen Siegfried gitt uttrykk for den besynderlige idé at levebrødshensyn skal ha avskåret meg fra å karakterisere dommerne i Løbergsaken «etter fortjeneste».

Rent bortsett fra at det ikke hører med til en prosessfullmektigs oppgave å avgi denslags karakteristikker, viser jeg til at jeg dog skrev en temmelig kritisk artikkel i Farmand om dommen i mai 1970, og at artikkelen ble gjengitt i Folk og Land i sin helhet.

Og hva levebrødet angår: Tror De ikke, hvis denslags hensyn hadde ligget meg på hjertet, at jeg under okkupasjonen vilde ha nytet mine tyske kunnskaper og forbindelser til å tjene store og lettvinde penger på tyskerforretninger, som jeg kunde fått mer enn nok av? Istedenfor temmelig brødløst å forsvare motstandsfolk i og utenfor krigsrettene. Tror De ikke at jeg kunde ha assured meg ved passende bidrag til illegal virksomhet, slik at jeg hadde fått beholde mine krigsfortjenester etterpå?

Og at jeg så — istedenfor å forsvare NS-folk og angripe det lovstridige rettsoppgjøret — kunde ha innstallert meg på seierherresiden, fått meg noen solide tilsynsboer og andre bein og sittet idag som en velholden mann, riktignok med en dårlig smak i munnen. Men kanskje med St. Olaf på brystet.

Det er dog ikke slik jeg har forholdt meg, hr. redaktør. Kanskje Folk og Land burde koste på seg en aldri så liten unnskyldning?

Albert Wiesener
h.r.advokat

Vi viser til Siegfrieds spalte i dagens nummer.

Red.

LA PARTIET BYGGE PÅ NASJONAL-SOSIALISMEN!

Herr Redaktør!

Det er med stor glede jeg konstaterer at planene om et nytt nasjonalt parti begynner å utvikle seg. I den forbindelse håper jeg å få inn følgende innlegg:

Jeg vil så inntrengende jeg kan oppfordre både eldre og unge nasjonalister til ikke å la seg skremme av den anti-nazistiske propaganda som har vært ført siden 1945!

Den eneste form for na-

sjonalisme og sosialisme våre fiender ikke kan godta er den nasjonalisme og sosialisme som finnes kombinert i Adolf Hitler's geniale Nasjonalsosialisme. Derfor angriper de kun denne for de vet at bare denne politiske idé er istand til å utkjempe den harde politiske kamp som følger.

Nasjonalsosialismen har alt hva våre fiender kaster mot oss innebygget i seg! Intet demokrati kan oppvise bedre sosiale goder! Ingen kommunistisk retning kan oppvise en mer sammensveiset internasjonal solidaritet enn den som består mellom nasjonalsosialistiske stater! Og knapt noen religion kan virke mer engasjerende, opphøyende og gi større og bedre idealer enn Nasjonal-sosialismen!

Derfor seiret den da også så overlegent helt til de hvite folks fiender klarte å gi den nasjonale sosialisme en knekk i og med den annen verdenskrig. Men den lever ennå idag, som den eneste virkelige fare og det eneste alternativ for Kapitalisme, Marxisme og Demokrati! Bygg derfor det nye parti på denne faste og urokkelige grunn!

S.B., Fetsund

NASJONAL BEVEGELSE

Herr redaktør!

Jeg er stort sett enig i Deres artikkel om den nasjonale bevegelses fremtid i Norge, men hvorfor i all verden illustrerer De den med hakekors som gror i venstreradikalismens spor? Hakekorset har aldri vært og vil aldri bli symbolet for en norsk nasjonal bevegelse.

Cato

Vi har dessverre ingen «redaksjonell» tegner til rådighet, og er derfor henvist til å plukke de fleste av våre illustrasjoner fra andre kilder. Forøvrig syntes vi tegningen var såpass generelt typisk for situasjonen at vi lot den passere.

Red.

VENSTREVRI I F. OG L.?

Herr redaktør!

Hvorfor skal Folk og Land løpe venstreekstremitenes ærend? Når det i spalten «Meninger om dagens politikk» fortelles at oljeselskapene har øket sin fortjeneste med 75—80 %, så bringer man videre en typisk venstreradikal fordreining som har til hensikt å kamuflere at mer eller mindre sovjetdirigerte oljesjeiker både øker sin profitt enormt og

(forts. fra side 1)

festet Tysklands lemlestelse som stat, og ydet større bidrag til kommunismens utbredelse enn kanskje noen annen siden Stalin.

Willy Brandts kommunistiske sympatier har det egentlig aldri hersket noen tvil om. Hans egne utsagn turde være de beste bevitnelser om det. Det nærmest utrolige er at han, efter en ellers tvilsom politisk løpebane, har kunnet fremstå som kommunismens «mot-spiller» i et av Vestens ledende land. Allerede i 1936 skrev han følgende til sentralkomiteen i Tysklands «Kommunistiske Ungdomsforbund»:

«Som Marx's og Lenins elever vet vi, at det trenges et målbevisst og revolusjonært parti for å føre arbeiderklassens kamp frem til seier. Hensikten med dette arbeidet er å skape et virkelig kommunistisk parti i Tyskland og en virkelig kommunistisk internasjonale i verden.»

En ny tid krever — —

(forts. fra side 2)

ikke vet hva de vil, som har mistet evnen til å ta et standpunkt og å våge noe for landet sitt og de som måtte være tilbake av de virkelige nordmenn og kvinner, men som ennå kan reddes. Vi må lete opp hvert eneste tenkelig svake punkt hos våre motstandere, og hugge til! Vi har ikke råd til svakhet og s.k. kristen nestekjærlighet. (Det sistnevnte bare dekker til sårene uten å rense dem først.) Å unnlate å gjøre dette, nærmer seg farlig nær det som heter landssvik uten gaseøyne!

bruker oljen som politisk pressmiddel.

Hvis man øker sin fortjeneste fra 2 til 3,5 %, er den steget med 75 % — der ser man hva sannhetsgehalten i en slik påstand kan være.

Oljeselskapene hadde et dårlig år i 1972 og et betydelig bedre i 1973, men det var ingen fantasiinntekter i forhold til omfanget av hva de driver med. Men la oss fremfor alt ikke støtte opp om marxistisk demagogi, som prøver å plassere ansvaret for våre vanskeligheter andre steder enn det virkelig hører hjemme.

-r.

Og i det venstreradikale tidsskriftet «Neue Front» skrev han (også før krigen):

«Helt siden opprettelsen av Sovjetunionen har det for alle revolusjonære vært klinkende klart, at sovjetstaten må forsvare seg av all kraft og føre revolusjonære kriger der hvor det kreves! For proletarene i hele den kapitalistiske verden er det en soleklar plikt å beskytte sovjetstaten — og i krigstilfelle sette alle sine krefter inn mot det kapitalistiske krigsapparat.»

Så meget om herr Brandts tidlige — og vi formoder grunnfestede — holdninger. Hva han siden har stått for, vil være kjent av de fleste — hans politiske begåelser talar sitt tydelige språk og vitner ikke om synderlig avvik fra det siterte. At han fikk fredsprisen er jo nærmest en bekreftelse, hvis man skal dømme efter senere års utdelingspraksis.

For tyskere flest står den avslørte Brandt idag som den personifiserte ikke-tys-

ker og anti-tysker. Han er en mann uten noe egentlig navn og dertil også av uklar opprinnelse. Det sies at han ikke engang er av tysk avstamning. Han har da også selv uttalt, at han ikke «næret noen nasjonalistiske følelser» og heller ikke «hadde noe emosjonelt forhold til spesielle grensespørsmål» (Dokument 4027 for 2. sept. 1944 tilhørende den amerikanske ambassade i Stockholm). Dette bekrefes ytterligere av hans kommentar da han med et pennestrøk gav avkall på hele Øst-Tyskland. Han sa: «Nu først har Hitler tapt krigen for ordentlig».

Guillaume-affæren avslutter såvisst ingen epoke. Den er kun en episode — om enn av skammelig art. Det vil komme flere Guillaum'er og Brandt'er ut av den ideologiske trojanerhesten ved navn «sosialdemokrati» — helt til de europeiske folkeslag (og verdens for den saks skyld) tar seg sammen og gjør opp for godt med den verdensomspennende politiske mafia, hvis «fedreland» og åndelige hjem er det internasjonale proletariat.

En ny sosialdemokrat har allerede rykket inn på Willy Brandts plass. Han heter Helmut Schmidt og har hittil vist seg ubrukelig både som forsvars- og finansminister. Men slikt er jo ikke til hinder for ekte sosialdemokrater — snarere tvert om. Isteden har herr Schmidt utstyrt med to slike fortrinn som en viss president Kennedy: nemlig eksentrisk arroganse og en alvorlig sykdom.

En serie operasjoner i skjoldbruskkjertelen har ikke greid å legge noen demper på hans bekjente «boblende temperament». I en tysk avis leser vi at «han er nesten moden for paragraf 51 (om utilregnelighet, vår bem.). Det mangler bare at han spiser ulltepper».

Stakkars Tyskland og stakkars Europa!

SKULLE 5000 HENRETTES I 1945?!

— «Vid fredsslutet 1945 träffar han (den svenske statsråd Quensel) utrikesministern i norska exilregeringen, sedermera generalsekreteraren i FN; Trygve Lie, och anförts att denne i samband med sitt lands befrielse rekommenderat avrättning av 5000 norrmän på en enda natt!

(Stig Ahlgren
i Veckojournalen)

Vår venn Kristen —

(forts. fra side 3)

som påminnelser om vilkårene til en upraktisk poet i et samfunn som ble mer og mer praktisk og fornuftsstyrt. Det kan kanskje også sies at Gundelach hadde en langsom modning som dikter, men det tør være en pekepind at da han som gammel endelig fikk noen slags orden på sin økonomi, fikk en sikkerhet for sine ikke nettopp store materielle behov, da blomstret han også opp som dikter. Ja, hans beste ting så faktisk dagens lys etter at han var gått inn i det vi kaller alderdommen.

Kristen Gundelach var ikke mer enn 25 år gammel, da han i 1916 debuterte med diktsamlingen «Liv og lek». Selv innrømmet han senere at han da hadde slikt hastverk med å komme ut, at han ikke ga seg ordentlig tid med diktene, så de kunne komme på et «ordentlig» forlag — en ting som idag forekommer oss symptomatisk for Gundelachs poetiske temperament.

Samlingen vakte allikevel oppmerksomhet, men kritikken pekte allerede den gang på det «gammelmodige» i hans sprog, få forstod at det gjenspeilet en holdning som for Kristen Gundelach i høy grad uttrykte hans sanne og egentlige natur. Og han kunne i et vers fra denne første boken utbryte, i herlig poetisk tross og overmøt, at

«I haven herjet av de vilde vinde,
staar jeg: en fro og fri og fattig mand
som eier alt paa jorderik at vinde
— men ingenting i verden tape kan!»

Kritikken — om ikke det store publikum — ble allikevel etterhvert oppmerksom på hans verdi og egenart — og ad åre erobret han seg sitt eget kongedømme, sin egen posisjon. Slår en tilbake, er det liten grunn for påstandene om at Gundelach ble dømt bort av kritikken. En ganske annen ting er at den forståelse han møtte ikke resulterte i bedre kår, en virkelig leserkrets. Det er imidlertid en skiebne han har delt med mange, ikke ubetydelige kolleger.

Det kan, som nevnt, for noen fortone seg merkelig at denne stamme fra Bærum mest livskraftige skau i særlig grad kom til å orientere seg utover vårt lands litt-rære grenser — et forhold som ikke nettopp skulle gjøre ham mer lest opp gjen-

nom årene. Dette har allikevel sin tydelige forklaring i Gundelachs naturell: Han måtte til de sydlige land, helst til romansk poesi, for å finne seg beslektede sjeler. Kristen Gundelach ble da også med tiden en virkelig lærd poet. Ved siden av moderne tysk, italiensk og fransk, behersket han således såvel gammelfransk, spansk og gammelitaliensk. Han skaffet seg også brede kunnskaper i latin, ja, selv gresk og russisk gikk han ikke av veien for å studere. Det praktiske resultat av denne dype sproglig-poetiske interesse var en lang rekke gjendiktninger, en virksomhet han begynte med allerede i de helt unge år og holdt på med til døden rev ham bort. Det som særpreger disse gjendiktningene er en sterk troskap ikke bare mot diktenes innhold, men også deres form. Det hendte nok at hans norske form kunne virke underlig gammel og forvridd, nettopp fordi hans respekt for originalen ble ham for sterk. Dette skal imidlertid ikke holdes frem til Gundelachs forkleinelse. Tvert om. Klarere enn tilfellet er med mange andre gjendiktere, så han det som sin — selvsagte oppgave å gi et mest mulig korrekt ord bilde av det verk han skulle gjendikte, slik at det så langt det var mulig kunne beholde sin sproglige og formelle egenart. Dette virket også inn på hans egen diktning. Gundelachs respekt for formen var alltid veldig, men det er tydelig at den til tider bant ham på en måte som virket innskrenkende på hans uttryksmuligheter.

Denne Gundelachs respekt for, og kjærlighet til, europeiske åndsverdier førte ham også på det mange kaller politisk vitanke. Det var imidlertid ingen plutselig innskytelse som førte ham inn i Nasjonal Samling, men en dyp følelse av kulturelt og menneskelig forfall i tiden før annen verdenskrig. I diktet «Inferno» (skrevet 1938/39) heter det bl.a.:

« — — — —
Et grønnegult råttensskapens
fosforskjær
gav etslags lys. — Min Gud
hva var på ferde?
I hvilken pøl var jeg glidd
ned? — Men kjære,
jeg var jo her, jeg var jo
ennu her!

Så dypt i elend følte jeg mig
falle
så jeg tilslutt så Satan i
hans rike:

Nr. 371/72

Hvis ikke annet er angitt, koster platene kr. 120,- pr. sett à 2 plater med en samlet spilletid på ca. 2 timer.

Nr. 353/354 *Aus dem Führerhauptquartier*. Den 2. verdenskrig i ord og toner bundet sammen av tyske Wehrmachtkommunikéer.

Nr. 371/72 *Die Jugend marschiert*. Platene om Hitlers ungdomsbevegelse. Lydglimt fra leirliv og oppmarsjer. Appeller, kjente ledere taler, sang og musikk.

Nr. 373/74 *Waffen-SS*. Det tredje rikets gardetroppe i ord og toner. En enestående samling lyddokumenter fra ukerevy og radio.

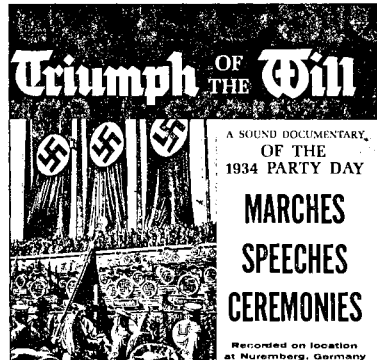
Nr. 2168/9 *Horst Wessel-sangen* og *Wir fahren gegen Engeland*. Single-plate med bare disse to kjente sangene. kr. 20,—

Nr. F 1680 *Berühmte Militärmärsche I*. (Blasorch. Max Höll). Unter dem Doppeladler. 94er Regimentsmarsch. Salut a Luxemburg. 99er Regimentsmarsch. 6er Landwehr Regimentsmarsch. Schlesier-Marsch. Aller Ehren ist Österreich voll.

Grammofon-plater

TIL SALGS
GJENNOM

BOKTJENESTEN

Nr. OLM 771/1-2

Waldstätten-Marsch. 8er Regimentsmarsch. Böhmerland-Marsch. Hoch Habsburg. Für Österreichs Ehr. Reisinger-Marsch. Kr. 35,00.

Nr. F 1681 *Berühmte Militärmärsche II*. (Blasorch. Max Höll). Die Bosniaken kommen. Vorwärts-Marsch. Alt Starhemberg-Marsch. 9er Landwehr-Regimentsmarsch. Krieghammer-Marsch. 84-Regimentsmarsch. Kaiserjäger-Marsch. Philippovic-Marsch. Vorwärts mit frischem Mut. O' du mein Österreich. Egerländer-Marsch. Erzherzog Albrecht-Marsch. Retraite. Kr. 35,00.

Nr. F 315 *Märsche die um die Welt gehen*. (Blasorch. Max Höll). Utdrag av platene F 1680 og F 1681 (kun begrenset antall på lager). Kr. 35,00. Hermann Göring-Marsch. Volk ans Gewehr! Kr. 40,00.

Nr. 771/1-2 *Triumph of the Will*. Fra filmen om den storslagne rikspartidagen i Nürnberg 1934. Horst Wessel-sangen som symfoni, samt en masse sang og musikk, talekor etc. Opptak av stemmene til Hitler, Hess, Rosenberg, Dietrich, Todt, Ley, Goebbels, Hierl og andre. Hitlers yndlingsmarsj Badenweiler, SA-sangen, HJ-sangen og masse annet. To plater kr. 80,00.

hans protoplasmakropp sås
gli og vike.
med flimr av det man må
hans ansikt kalle.»

Og da man under krigen fikk utbrudd av en utvendig nasjonalisme i NS, var Gundelach nettopp den som stod opp og angrep utvekstene — offentlig — så lenge han fikk spalteplass. Ja, han satte selv sitt medlemskap inn på denne «unasjonale» holdning. Den kom ham senere på en annen regning, men det hører med til det vi vet. Det tok lang tid før Gundelach fikk komme frem etter krigen. Sine inntrykk av fredsoppgjøret hadde han da gitt sonetteform i en stensilert bok han solgte til venner og kjente, «Den rå fred», og hvor polemikeren Gundelach endelig fikk fritt slag:

«De lumret loppene i sengehalmen
til Wehrmacht var trådt av
og alt var trygt,
så krøp de frem i dagen
uten frykt
og svinget morderisk med
seierspalmen.»

Gundelach fant allikevel veien tilbake til sine lesere og vant seg nye, selv om han

måtte oppleve at hans Faustgjendiktning ble supprimert og først fikk utkomme etter lang, lang tid. Det var med «Den eldede Atlas» (1956) at Gundelach trådte frem etter 13 års påtvungen boktaushet, og det skulle vise seg at såvel lidelse som bedrede vilkår etterhvert satte sine spor. «Kjærlighetens Høysang» (1965), som utkom etter hustruens død og er viet hennes minne, står sikkert som en av sekstiårenes fineste diktsamlinger på norsk og som Gundelachs heleste, fineste overhodet. Året etter kom så «Vingehest på langferd», som i høy grad bekreftet at den forrige diktsamlings kvalitet ikke skyldtes en overmettet skrivebordskuffs utplukk eller noen ytre tilfældighet:

«Det fins etsteds en fager
egn som ikke finnes,
og når jeg ferdes der er selv
jeg ikke til.
En sær eksotisk egn jeg selv
kan dårlig minnes
men skyggen min er sted-
kjent der, går aldri vild.

Uten at selv jeg vet er
samlet og bevaret
alt vakkert jeg har drømt,
alt vakkert jeg har sett:

det best i mitt liv er i et dikt
forklaret
som først blir mitt når
skyggen og jeg selv blir
ett!

Nu er skyggen og dikteren
altså ugjenkallelig blitt ett,
ett også med vår erindring,
vårt vemod og vår kunstneriske
samvittighet. La oss
lenge minnes ham, som venn
og menneske, og la hans dikt
glede oss med sine henrykkelser
og sin herlige syntese
av ånd, natur, evighet og
menneskelighet:

« — — — —
Jeg hører sakte skvulp av
bitte små
barnebarnebarn av brott i
oseaner
og lette vindpust, avkom av
orkaner,
beveger nær mitt hode
revnens strå.

Jeg ligger midt i alle ting og
tenker
at sjø og luft står aldri
ganske stille,
fra urolig bølge sig til bølge
lenker,
det ene uvær er det nestes
kilde, —
og mangen tanke som en
dag var din,
o Dsjelaléddin, vugger i mitt
sinn.»

Et Europa —

(forts. fra side 1)

slik den visserlig har vært i fortiden.

Dermed er det ikke sagt at nordiske nasjonalister uten videre skal eller bør søke russiske forbindelser isteden. Men det betyr at de ikke tvangsmessig må støtte opp om USA bare fordi de bor i et tradisjonelt sett «vestlig» land.

Ut fra sin tradisjon satset England på USA i Den 2. verdenskrig. Således kom det sikkert og visst med på den seirende side — men hva vant England egentlig ved det? Hadde landet isteden handlet logisk og resonnerende og gått sammen med Tyskland, ville kanskje også den blokken seiret, og England (såvidt vi idag kan bedømme det) fortsatt hatt sitt kolonirike og sin stormaktstatus. Dessuten ville vi hatt et Europa uten jern-teppe og diverse andre vanskeligheter.

For tiden er et stornordisk forbund ikke gjennomførlig, selvom det er aldri så ønskelig. Det finnes nemlig ingen frie nordiske riker, som kan slutte sammen og danne det.

De nordiske folkene må først kjempe seg fri fra de makter som binder dem. Dette gjelder også supermaktene — Russland inklusive. For, hvis man som «Jo» skal henvise til Quisling, så har denne sagt at også Russland er en nordisk statsdannelse. Idag er Moskva-imperiet ledet etter de samme materialistiske grunnprinsipper som USA, og overfor Europa har de begge felles interesser — rent bortsett fra at de muligens ønsker hverandre likvidert.

Det som må være europeiske og nordiske nasjonalisters oppgave idag, er å gjøre vår verdensdel så sterk som praktisk mulig, slik at vi får en verdi som alliansepartner — og da helst en som supermaktene ikke kan tenke seg å være foruten. I samme øyeblikk vil vi atter ha et valg og en mulighet. Da kan vi sette en pris for vår «deltagelse». For hvis vi ikke kommer utenom krigen, så vil vi iallfall ha den på våre premisser.

Dette er idag et realistisk mål og kan nåes hvis europeerne vil begripe at vårt valg ikke er enten USA eller Sovietunionen. Og de kommer til å begripe det, hvis nasjonalistene setter igang med å fortelle dem det. I denne kampen har vi felles interesser — ikke med USA eller Sovietunionen — men med folk i både USA og Sovjetunionen. Vårt eventuelle valg når tiden kommer, av-

SOVJET-HJELP TIL NORSKE LIKVIDASJONER

Vi har et uttrykk om «å lyve så man tror det selv». Vi tenker på madame Kollontaj-sitatet i forrige nummer av Folk og Land. Svært mange av våre landsmenn kan neppe ha festet særlig tillit til madamens forsikringer om vårt demokratiske sinnelag. Derimot later det til at russerne hjemme i Moskva har gått på, vi hadde nær sagt, limpinnen. Iallfall skal utenriksminister Molotov i slutten av Den 2. verdenskrig

ha kommet med et «tilbud» om å stille sovjetrussiske tropper til disposisjon ved eventuelle massehenrettelser i Norge. Som om han ikke tiltrodde nordmennene tilstrekkelig sjelestyrke til å gjennomføre slike aksjoner selv. (Det er professor Frede Castberg som opplyser dette i sin bok «Minner».) Som vi husker fra et annet tilfelle, skal den russiske utenriksminister ha blitt avfeiet med et «Don't be soft, Molotov!» — hvorefter nordmennene gjorde grundig ende på rus-

sernes vrangforestillinger om norsk svakhet. En annen ting er vel hva madame Kollontaj ville ha sagt.

★

UTSALG PÅ FRIGJØRINGSMYNTER?

Om det går lett å omsette nazi-relikvier, er det slett ikke tilfelle med den minnemynten, som Norges Bank lot prege da «frigjøringen» kunne feire 25-års jubileum i 1970. Over en halv million av disse myntene, som lyder på 25 kroner og er preget i sølv, ligger ennu usolgt på lager i Norges Bank og ellers rundt omkring i landets banker. Det ser ut som om denne minnemynt ikke er gått helt «hjem» hos publikum, sier kontorsjef Erik Koldrup i Norges Bank. Vi for vår del har en mistanke om at det dårlige salget kan skyldes at folk får ubehagelige assosiasjoner ved synet av glosen «frigjøring», som pranger på myntens reversside. Faktum er jo at det er mer som er oss forbudt nu enn før vi ble «frigjorte» — og før det kunne man endog ferdes relativt trygt på vei og i gate uten å risikere liv og lemmer — hvis man da ikke hadde noe utestående med Hjemmefronten.

★

SÅ GJØR VI SÅ....

Som man vil kjenne til, har det ikke vært det aller beste forhold mellom Sverige og USA i det siste. Da statsminister Olof Palme i sin tid karakteriserte amerikanernes fremferd i Vietnam som «nazistisk», ble det for meget for amerikanerne, og tilfellet førte til at begge land kalte hjem sine ambassadører. Men nu skal alt gjøres godt igjen og nye gesandter utveksles. Svenskene har utnevnt en fvr med det vakre svensklingende navn Wil-

Frontkjempermøte - -

(forts. fra side 5)

rop fra salen) og konkluderte treffende med at den ånd disse sitatene røpet, tydet på at grensen ikke går ved Løvebakken, men heller ved Jernbanetorget.

Hilsningstelegrammer og brev fra Finland, Danmark, Belgia og Tyskland ble lest opp.

En finsk kamerat holdt en kort hilsningstale, gripende i sin knappe og klare beskrivelse til land og folk og til det europeiske frontkjemper-kameratskapet.

Derefter bragte en dansk kamerat en humorfyldt hilsen fra vårt nabolands veteraner.

Den siste kommandør for divisjon Wikings artilleriregiment, holdt en lengre, både alvorlig og spøkefull tale. Han var kommet helt fra Nürnberg for denne kveldens skyld og tilhørerne kviterte med stormende bifall.

I en utmerket formulert tale skildret en nederlander inntrykkene fra de nederlandske regimentene «De Reyter»s og «Generaal Seyffart»s dramatiske kamper og soldatenes enorme ofre. Inntrengende og gripende talte han DERES rett til et verdig eftermæle som til si-

ste slutt kjempet og ga sine liv i kamp med en knusende overlegen motstander eller som offer for seierherrenes justis.

En tysk representant for det III. (germ.) SS-panserarmekorps overbrakte en hjertelig hilsen fra de tyske korpskamerater samt en gavesjekk på 200,— DM fra disse til hjelpearbeidet for de norske krigsskadete.

I elegant formede ord overrakte derpå en østerriksk frontkjemper de norske kamerater en vakker sølvtallerken med inskripsjon som en hilsen fra byen Klagenfurths veteraner.

Måltidet og den høytidelige del av programmet ble etterfulgt av kaffe og kameratslig samvær. Det var trekkspillmusikk og allsang, utlodning og takketaler til arrangørene. Gamle og kjente soldatsanger smalt i veggene i den avslappede og tvangsfrie stemning som preget kvelden. Det var først langt ut i de små timer at de siste deltakere og arrangørene forlot møtelokalet etter det største møte av østfrontveteraner som er holdt i Norge etter krigen.

L.F.H.

henger av utviklingen i disse to land.

Hvem vi så skal samarbeide med — det er et spørsmål om logikk og prinsipper. Og hva vi skal sette livet inn for, må være uutslettelig bevisstgjort for enhver: det gjelder ikke demokratiet, en «fri» verden eller diverse skurrile -ismer, men vår nordiske substans — hverken mer eller mindre.

Har De noen kjente som kunne tenkes å være interessert i å lese Folk og Land? Vi ekspederer gjerne et par

GRATIS PRØVEEKSEMPLARER

hvis De bare sender oss vedkommendes navn og adresse. Vennligst fyll ut:

Navn
Adresse
Poststed

helm Wachtmeister til sin nye mann i Washington, og amerikanerne på sin side er såmenn ikke dårligere, de sender sin diplomat og hedersmann Robert Strauss Hute til å passe på svensken. Dermed skulle alt være slik som før, i 1972, da de samme stillinger innehaddes av Hubert Debesche og Jerome Holland. Vi sender våre lykkønskninger.

★

FARLIG, FARLIG ..

I Vest-Berlin er man tydeligvis langt mer redd den spirende ny-nazismen enn den truende kommunistiske nabo på den andre siden av jernteppet. Ihvertfall sørger man for å slå hardt til mot nazistiske meningsyttere. En 29 år gammel vest-tysker ble idømt rundt 700 kroner i bot fordi han iført nazi-uniform hadde ropt «Heil Hitler» offentlig! Alt er relativt, heter det jo — var det den demokratiske yttingsfrihet man tenkte på da?

★

GUTTER SOM KAN UTTRYKKE SEG

Øverstkommanderende for forsvarsdistriktet «Sovjetisk Sentralasia» — general Ljasjtsjenko — har rettet en appell til de avdelinger av grensetroppene og Sovjet-armeen som er underlagt ham. Der henviser han til en mulig snart forestående kinesisk offensiv mot Sovjet-Unionen, og oppfordrer sine tropper til «å forsvare det multinasjonale, elskede fedrelands hellige grenser».

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

★

FOLK OG LAND I DANMARK

2800 KONGENS LYNGBY

Postboks 27

★

Abonnementspriser 1974:

Kr. 70,- pr. år, kr. 35,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,- pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,- pr. år, kr. 40,- pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,-

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo